

ALS JEZUS WEDERKOMT

DOOR ANNE DE VRIES

UITGAVE VAN G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

ANNE DE VRIES

ALS
JEZUS
WEDERKOMT

TEKENINGEN VAN TJEERD BOTTEMA

DERDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

eb je wel eens feest gevierd? . . . .
Ja, natuurlijk wel, hè? Wie heeft
er nou nooit feest gevierd?
Iedereen toch zeker wel? En ieder-
een doet het graag!

Weet je nog, toen je Moeder jarig was? . . . .

Wat was dat een heerlijk feest, niet? Wat verlangde je
naar die dag!

Je zat er maar naar uit te kijken, naar dat feest van je
Moeder! Je dacht er telkens aan. En als je 's avonds naar

bed ging, dan zei je: „Nog zóveel nachtjes slapen en dan is het feest!” . . . .

En toen ging je stilletjes iets moois maken voor je Moeder. . . . Of iets moois *kopen*, ... een fijn cadeautje, waar je Moeder vast erg blij mee zou wezen. En je ging haar stoel versieren, weet je nog wel? . . . . Je ging allemaal meehelpen, om het feest mooi te maken, zo mooi als 't maar kon!

Waarom deed je dat?

Nou, dat is ook een vraag! . . . .

Omdat je zoveel van je Moeder hield, natuurlijk! Omdat je haar wou laten zien, *hoeveel* je wel van haar hield! Omdat je haar *blij* wou maken!

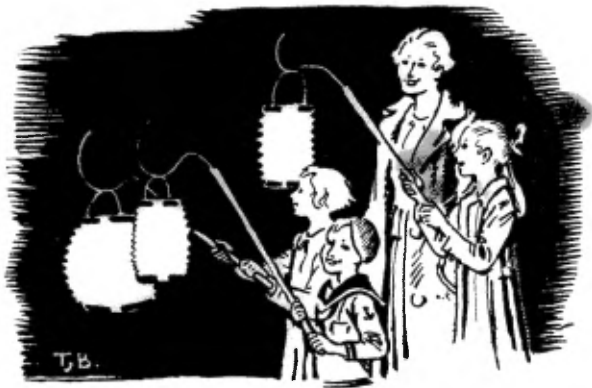
Weet je het nog? . . . .

En als je Vader nu eens lang weg geweest was. . . . Als hij een grote reis gemaakt had, en eindelijk weer thuiskwam! . . . .

Nou zeg, wat zou dat een feest zijn!

Dan zou je misschien wel een *ereboog* maken voor het huis! En de vlag uithangen! En het hele huis versieren! . . . . Allemaal ter *ere* van je Vader. . . . En als hij er dan aankwam, heel in de verte nog, dan ging je hem vast tegemoet! *Allemaal*, in een grote *optocht*! . . . . En als het dan al donker was als hij terugkwam, dan moest je een *lampion* meenemen. Dat zou fijn wezen, zeg! En goed oppassen, dat die niet uitging, natuurlijk!

Nog een extra kaarsje meenemen in je zak. Want het zou wel eens lang kunnen duren, voor je Vader kwam. De trein zou wel eens te laat kunnen zijn. O jongens, wat zou dat een feest zijn, dat feest van je Vader! Wat zou je er naar verlangen! En wat zou je meehelpen, om dat feest mooi te maken! . . . . Je zou dan ook echt je best doen op school, om een goed rap-

port te krijgen. Want dat zou je Vader ook leuk vinden, nòg leuker dan de lampion. En thuis zou je ook je best doen, zodat je Moeder zeggen kon: „O Vader, dit is toch zo'n flink, gehoorzaam kind geweest!” . . . .

Ja, dat zou je fijn vinden, hè? . . . .

En hoe meer je je best had gedaan, hoe meer je zou verlangen naar je Vader. Hoe heerlijker dat grote feest zou zijn . . . .

n nu zal er eens een feest zijn, zó groot en zó heerlijk, als jullie nog nooit hebben gevierd! En daar mogen *jullie* ook aan meedoen.

Hoeveel nachtjes slapen nog? . . . .

Ja, dát weet ik niet, hoor!

Dát weet niemand.

Misschien maar een paar, misschien wel honderd, misschien wel duizend. . . .

Maar dát het grote feest zal komen, dát is zeker.

Reken er maar op! . . . .

Dat zal een feest zijn, niet alleen voor jullie, maar ook voor een heleboel andere kinderen en ook voor grote mensen. Het zal een feest zijn voor *heel de wereld!*....

Ieder mag er aan meedoen.

En ieder mag meehelpen, om dat feest mooi te maken, zo mooi als het maar kan.

Wil je ook meehelpen? . . . .

•
Ja, maar dan moet je eerst weten, voor *wie* dat feest gevierd wordt, hè? Want als het is voor iemand van wie je niet houdt, dan kun je ook niet meedoen.

Maar je houdt wel van Hem! . . . . Want Hij houdt ook van jou! . . . . Heus, Hij kent jou wel. Hij weet precies, hoe je heet en waar je woont, en Hij ziet jou iedere dag! . . . . Hij is onze *Vriend*; de beste Vriend, die er bestaat.

Weet je nu al, wie ik bedoel? . . . .

Weet je niet, wie onze beste Vriend is? . . . .

Juist, de Here Jezus.

En dat feest dat ik bedoel, dat zal het feest van de Here Jezus zijn.

Je weet toch wel, wie de Here Jezus is? . . . .

Hij is de Zoon van God. Hij woonde in de hemel, bij

zijn Vader, waar alles heerlijk is en goed. Maar toen zag Hij, dat de mensen op aarde zo verdrietig en ongelukkig waren. Ja, het was hun eigen schuld! . . . . Het kwam, doordat ze zoveel kwaad gedaan hadden. Daar word je altijd verdrietig en ongelukkig van. Maar de Here Jezus had tóch medelijden met hen. En Hij zei: „Vader, Ik wil ze helpen, want Ik heb die mensen lief. Ik wil maken, dat ze hier bij Ons in de hemel kunnen komen.”

En toen is Hij op aarde gekomen, om de mensen blij en gelukkig te maken. Lang geleden al is dat gebeurd. Toen is Hij als een Kindje geboren in Bethlehem.

O, wat heeft de Here Jezus toen veel voor ons gedaan, toen Hij op aarde was! . . . . Hij had alles, *alles* voor ons over!

Heb je nu ook wel iets voor Hèm over? . . . .

Wil *zij* ook wel iets voor *Jezus* doen? . . . .

Wil je meehelpen, om zijn feest mooi te maken, zo mooi als 't maar kan? Dat feest, ter *ere* van Jezus? . . . .

Luister dan!

Dan zal ik je vertellen, *waarom* dat feest gevierd zal worden.

oen de Here Jezus zijn werk op aarde gedaan had, is Hij weer naar de hemel gegaan.

Kijk, zó is de Here Jezus naar de hemel gegaan. Van een berg steeg Hij omhoog en zijn vrienden keken Hem na, maar ze konden niet met Hem mee, hoe graag ze ook wilden.

Ach, ze bleven zo eenzaam achter! Ze konden de Here Jezus niet missen. . . . En ze bleven maar naar de hemel kijken. Toen de Here Jezus al lang achter de wolken verdwenen was, toen keken ze nog. Maar toen stonden er ineens twee engelen bij hen en die zeiden: „Maar mannen, waarom staan jullie zo naar de hemel te kijken? Jezus is niet voor *altijd* weggegaan! Hij komt weer terug, dat weet je toch wel? . . . . Zoals jullie Hem naar de hemel hebt zien gaan, zó zal Hij ook wederkomen.”

Ja, dat wisten die mannen wel. Dat had de Here Jezus zèlf ook al gezegd. En toen waren ze niet verdrietig meer. Ze gingen blij naar huis.

En ze dachten: „O, wat zal dat heerlijk zijn, als de

Here Jezus wederkomt! Wát een feestdag zal dat zijn! . . . .”

Dat is allemaal al lang geleden gebeurd.

En nog steeds is de Here Jezus niet teruggekomen. Hij is nog altijd in de hemel, bij God.

Wat doet Hij daar?

Daar zorgt Hij voor ons en voor alle andere mensen. Hij is de Koning van hemel en aarde, van héél de wereld. En daarom zal ook heel de wereld feest vieren, als Hij terugkomt. In de hele wereld zijn mensen, die op Hem wachten.

Ja, er zijn ook mensen, die er niet meer aan denken, die het niet eens meer geloven, dat Hij nog komen zal. En *die* doen natuurlijk ook hun best niet voor het feest. Maar die de Here Jezus liefhebben, *die* weten het wel zeker, dat Hij komt, al duurt het ook lang. Die blijven op Hem wachten. En zij bidden vaak: „Lieve Here Jezus, kom toch gauw! . . . . Wij verlangen zo naar U!” Voor *die* mensen zal het een feest zijn, als Jezus wederkomt. Een blijde, een heerlijke dag!

Maar voor die anderen *niet*. Voor *die* wordt het een heel verdrietige dag.

Dat heeft Jezus zèlf gezegd.

Daar heeft Hij een mooi verhaal van verteld, toen Hij nog op aarde was. Wil je het horen?

Luister dan maar! . . . .

Er waren eens tien meisjes. Die stonden aan de kant van de weg te wachten. Het was al laat in de avond.

Ze hadden hun mooiste kleren aan. En ze droegen alle tien een lampion. . . . Of, een lampion was het eigenlijk niet. Want er zat geen kaarsje in, maar olie. Het was een olielampje. Maar het leek toch net zo mooi als een lampion.

Maar waarom stonden die meisjes hier nu zo lang te wachten? . . . .

Omdat er feest zou zijn. Het feest van hun vriend en hun vriendin.

Hun vriend en hun vriendin gingen samen trouwen

en dáárom was het feest. *Hij* was de bruidegom en *zij* was de bruid. Zo heten twee mensen, die samen gaan trouwen. En nu stonden die meisjes hier op bruid en bruidegom te wachten.

Ja, want ze zouden hier langs komen. De bruidegom was de bruid gaan halen in het huis van haar vader. Straks zou hij haar in optocht brengen naar het huis, waar ze samen wonen zouden. In dat huis was alles al klaar voor het feest.

O, wat een fijne, grote optocht zou dat worden! Want ieder die een brandend lampje had, mocht er aan meedoen. Ieder, die mee wou helpen, om het feest mooi te maken, die mocht het ook mee *vieren*.

O, wat een heerlijk feest zou dat zijn! . . . .

De meisjes verlangden er zo naar! Ze keken telkens weer in de verte. Ze tuurden de weg af . . . . Maar de weg lag stil en donker en er kwam nog niemand . . . .

Hè, wat duurde dat toch lang! . . . .

De meisjes werden moe en verdrietig van het wachten. Ze gingen zitten aan de kant van de weg. Ze zetten hun lampjes bij zich neer . . . .

Kwam de bruidegom nu nòg al niet? . . . . Neen, het bleef nog stil. En het werd hoe langer hoe donkerder! Het was al *nacht*. Op andere dagen lagen die meisjes al lang in bed . . . .

Ze geeuwden. Ze kregen slaap. Ze legden het hoofd op de armen en sliepen allemaal in . . . .

En daar lagen ze toen . . . . Tien witte vlekjes in het

donker. En daarbij: tien lampjes, tien kleine lichtjes, die nog hoe langer hoe kleiner werden, want de olie was bijna opgebrand. . . .

Het werd al later en later. Het werd midden in de nacht. En de meisjes sliepen nog steeds. . . .

Maar *toen!*. . . .

Toen was er opeens muziek in de verte. Daar flikkerden lichtjes. Die zwaaiden heen en weer. Die kwamen à dichterbij. En vrolijke stemmen riepen: „Daar komt hij aan! . . . . Daar komt de bruidegom aan! . . . . Kom gauw, hem tegemoet! . . . .”

Toen schrokken de meisjes wakker. Ze wreven hun ogen uit. Waar waren ze toch? . . . . O ja, aan de kant van de weg. En kijk, daar kwam de bruidegom, op wie ze zo lang hadden gewacht! . . . .

Ze sprongen haastig op. Ze grepen hun lampjes. . . . Maar och, die lampjes gingen bijna uit! . . . . Ze flakkerden nog een beetje, met kleine, blauwe vlammetjes. De olie was op. Ze waren bijna leeggebrand. Het zou niet lang meer duren, dan zouden ze helemaal leeg zijn! En dan? . . . . Want zonder brandend lampje mocht niemand mee naar het feest. O, o, wat moesten ze nu? . . . .

En zie, toen waren er *vijf*, die wisten wel, wat ze moesten. Die hielden zoveel van de bruidegom en de bruid en daarom hadden ze echt hun best gedaan voor het feest. Ze hadden ieder nog een extra flesje olie meegebracht. Dat maakten ze nu gauw open, ze goten de

olie in het lampje en het lampje vlamde weer helder op. Maar die andere vijf meisjes zaten verlegen met hun lampje. Het was hun eigen schuld, want ze hadden niet eens even nagedacht, hoe ze het feest mooi konden maken. Ze wilden wèl feest vieren, maar hun best er voor doen, dat niet! . . . .

„Och, geef ons ook een beetje olie,” vroegen ze aan de anderen, „want onze lampen gaan uit. . . .” Maar dat konden die andere meisjes niet doen. Dan hadden ze zelf niet genoeg.

„Loop maar hard naar de winkel,” zeiden ze. „Koop maar wat olie en kom dan maar gauw terug.”

Vijf meisjes holden weg in het donker.
Vijf dansten mee in de optocht.

O, wat een mooie optocht was dat, met al die brandende lichtjes! . . En wat ging dat fijn, dat dansen bij de muziek, met zo'n mooi, flikkerend lampje in de hand! . . . .

De deuren van het huis stonden wijd open. De hele optocht danste zo maar naar binnen. Vijf van die tien meisjes waren er ook bij.

En wat was het daar binnen heerlijk! De kamers waren prachtig versierd. De muziek speelde. En op de tafels stonden allerlei lekkere dingen! . . . .

De meisjes en al die anderen gingen om de tafels zitten. Toen werden de deuren gesloten.

Het grote feest begon.

Maar toen dat feest een poosje geduurd had. . . . , hoor! . . . . toen werd er aan de deur geklopt. En daar buiten werd geroepen: „Doe open, doe open! . . . . Wij willen ook naar het feest!” . . . .

* Wie waren dat, die daar stonden te roepen?

Dat waren die vijf domme meisjes, die eerst nog olie hadden moeten halen. Nu hadden ze olie. *Nu* brandden hun lampjes. Maar *nu* was het te laat! . . . .

„Doe open,” riepen ze, „doe open! . . . . U kent ons toch wel? . . . . Wij horen ook op het feest! . . . .”

Maar de bruidegom zei: „Nee hoor, ik ken jullie niet.

Jullie hoort niet bij onze vrienden, want *die* zijn allemaal met ons naar binnen gegaan.”

De deur bleef gesloten. Het feest ging weer door. En die vijf *wijze* meisjes mochten het meevieren. Maar die andere, die vijf *domme* meisjes, moesten buiten blijven

in het donker. . . .

Dit was het verhaal van de Here Jezus.

En toen dat verhaal uit was, zei de Here Jezus:

„Pas dan op en doe je best, want het is met jullie net als met die meisjes! Jullie weten óók niet, wanneer *Ik* komen zal! . . . .”

àt weten we dus: Dat we *ons best* moeten doen voor het feest van de Here Jezus.

De kleinen net zo goed als de groten, *allemaal* moeten we wat voor Jezus doen. Allemaal moeten we voor Hem *werken*.

Ja, we zijn eigenlijk allemaal *knechtjes* van de Here Jezus. *Grote* knechten en *kleine* knechtjes. En *Hij* is onze Heer, die komt kijken, of wij ons werk wel goed hebben gedaan.

Neen, nu moet je *niet* zeggen: „Ik kan tòch niks voor Jezus doen. . . .”

Dàt is niet waar!

De één kan natuurlijk meer dan de ander. We zijn niet allemaal even groot en even knap.

Maar we kunnen allemaal wàt. Al is het maar een klein werkje, dat doet er niet toe. *Als* we maar wat voor Jezus doen!

Als we *ons best* maar doen!

Dan is Jezus tevreden over ons. Dan zijn we goede knechten van Hem. En dan zal Hij ons later ook belonen.

Maar wie lui is en boos, wie zegt: „Ik kan tòch niks,”....
dàt is een slechte knecht.
Die wordt *niet* beloond.
Die wordt *gestraft*.
Daar heeft de Here Jezus ook een verhaal van verteld.
Wil je het horen? . . . .
Luister dan maar.

Er was eens een rijke meneer.
Die woonde in een groot huis en hij had een heleboel
geld: wel *acht* zakken vol. Hij had ook knechten, die
voor hem werkten.
Die meneer was een koopman. Hij kocht allerlei din-

gen voor zijn geld en die ging hij weer duurder *ver*kopen. Daar verdiende hij geld mee. Zo werd hij nog hoe langer hoe rijker.

Maar eens moest die meneer op reis. Hij moest heel ver weg, naar een ander land, en het zou misschien wel lang duren, voor hij terugkwam.

En wie moest nu het werk voor hem doen?

Wie moest kopen en verkopen en geld voor hem verdienen? Dat moesten zijn knechten doen. Die meneer riep ze bij zich.

Eerst riep hij de flinkste knecht. Die gaf hij *vi*jf zakken vol geld. Vijf *talenten*, zo heette dat. En hij zei: „Doe je best met dat geld. Koop en verkoop en verdien zoveel als je kunt.”

Toen riep hij de tweede knecht. Die gaf hij *twee* zakken vol: twee *talenten*. En hij zei weer: „Doe je best met dat geld.”

En eindelijk riep hij de derde knecht en die gaf hij *één* talent. Dat was nog veel! Een hele zak vol: wel vier duizend gulden! . . . En die knecht kreeg hetzelfde te horen: „Doe er je best mee. Werk hard en wees een goede knecht.”

Toen was er geen geld meer.

En er waren ook geen knechten meer.

Die meneer had alles gegeven, wat hij had.

En er was niemand, die *niets* gekregen had.

Niemand kon zeggen: „Ik kan toch niks doen voor mijn heer. . . .”

De meneer ging op reis. En de knechten bleven alleen achter.

Ze konden nu doen, wat ze wilden. Hun heer was er tòch niet.

Maar eens zou hij terugkomen. En dàn zou hij vragen: „Wat heb *jij* voor mij gedaan?”

De eerste knecht, die de vijf talenten gekregen had, ging hard aan het werk. Hij kocht en verkocht, hij was druk bezig van de morgen tot de avond. En hij verdiende goed. Hij kreeg hoe langer hoe meer geld. In 't laatst had hij dubbel zoveel geld als toen hij begon. *Tien* zakken vol geld had hij, tien talenten!

De tweede knecht was ook ijverig. Hij kon wel niet zoveel kopen en verkopen als de eerste knecht, want hij had niet zoveel geld. Maar hij deed toch nèt zo goed zijn best. En hij verdiende ook. In 't laatst had *hij* ook dubbel zoveel, als toen hij begon. Met *twee* talenten was hij begonnen. *Vier* talenten had hij nù.

En die twee knechten keken iedere dag uit naar hun heer. Ze hoopten, dat hij maar gauw terug zou komen. Ze verlangden naar hem.

Maar de derde knecht, dat was een slechte, een luie knecht. Die deed *niet* zijn best. Die luerde liever.

Hij zei: „Wat kan *ik* nou doen voor mijn heer? . . . .
Ja, als ik nu ook vijf talenten gekregen had, of twee, zoals die anderen! . . . . Maar dat ene talent, wat kan ik

dáár nu mee beginnen? . . . .”

En hij wist zelf wel, dat het niet waar was, wat hij zei. Hij kon *best* wat doen! Want dat éne talent, dat was nòg veel geld! Wel vier duizend gulden! Maar hij was liever lui dan moe. . . .

Hij dacht ook: „Waarom zou ik aan het werk gaan? Ik zou het geld wel kunnen verliezen! . . . . En dan heb ik niets meer. Neen hoor, ik begin er maar niet aan...”

En wat deed hij toen?

Toen groef hij een gat in de grond en daar stopte hij het geld van zijn meester in. Ziezo, daar lag het goed. Daar kon niemand het vinden.

Hè-hè, en toen ging hij fijn zitten luieren.

En hij hoopte, dat zijn heer nog maar heel lang weg zou blijven.

O neen, *hij* verlangde er helemaal niet naar, dat zijn heer terugkwam! . . . .

De heer *bleef* lang weg. Maar eindelijk kwam hij toch terug. En toen riep hij dadelijk zijn knechten. Want hij wilde horen, of ze goed voor hem gewerkt hadden.

De eerste knecht kwam blij aanlopen en zette tien zakken vol geld voor hem neer.

En hij zei eerbiedig: „Heer, vijf talenten hebt u mij gegeven. Zie, andere vijf talenten heb ik er bij gewonnen.”

Toen was de heer tevreden en hij prees die ijverige knecht. Hij zei: „Wel, wat ben jij een goede en trouwe knecht! *Nu* zal ik je nog veel mooier werk geven. Maar eerst mag je met mij feest vieren. Kom binnen in de feestzaal.”

De tweede knecht kwam ook en zette *vier* zakken vol geld voor hem neer.

Hij zei blij: „Heer, twee talenten hebt u mij gegeven. Zie, andere twee talenten heb ik er bij gewonnen.”

En toen was de heer óók tevreden. Even tevreden als bij de eerste knecht. En hij zei: „Wel, wat ben jij óók een goede en trouwe knecht! Ik zal jou ook nog veel mooier werk geven. Maar eerst gaan we feest vieren. Ga maar gauw in de mooie feestzaal.”

Toen kwam de derde knecht. Ja, hij *moest* wel komen, of hij wilde of niet.

Hij was helemaal niet blij, dat hij zijn heer terugzag. Hij had hem liever *nooit* teruggezien. Want hij wist veel te goed, wat een slechte knecht hij was geweest. Maar hij had er nòg geen spijt van. . . . O neen, hij gaf zijn heer de schuld van zijn luiheid. Hij zette die éne zak vol geld voor hem neer en zei brutaal: „Kijk, meneer, hier is uw geld! Ik heb het maar weggestopt in de grond, want ik wist, dat u erg streng bent en ik was bang, dat ik er iets van zou verliezen. Maar nu hebt u het allemaal weer terug. Nu hebt u lekker niets op mij te zeggen.”

Maar de heer had wèl wat te zeggen, want hij was heel ontevreden over die knecht.

Hij zei: „Jij boze en luie dienstknecht, je wist, dat ik streng was en tòch heb je zo slecht je werk gedaan? . . .

Nu zal ik je straffen voor je luiheid.”

En hij zei tegen de andere knechten: „Neemt dat geld van hem weg, want hij is het niet waard. Geeft het aan die andere knecht, die al tien talenten heeft. *Die* heeft het verdiend, dat hij nog rijker wordt. Maar deze heeft niets verdiend. Grijpt hem en werpt hem in de gevangenis.”

Zo gebeurde het.

En die dag was voor twee knechten een *feestdag*.

Maar voor die andere knecht was het een *vreselijke* dag; de vreselijkste dag van zijn leven.

Heb je 't goed begrepen, dat verhaal van die drie knechten? . . . .

Zulke knechten zijn wij allemaal. *Grote* knechten en *kleine* knechtjes. En onze Heer is de Here Jezus.

De Here Jezus is ook op reis gegaan naar een heel ver land. Naar het hemelse land hierboven.

En het kan ook nog wel lang duren, eer *Hij* terugkomt. Maar dàt Hij komt, is zeker.

En dàn zal Hij vragen, aan ieder van ons: „Wat heb *jij* voor Mij gedaan?” . . . .

Ja, wàt moeten wij doen voor Jezus?

Ook geld verdienen, net als die knechten? . . . .

Neen, natuurlijk niet! Onze Here Jezus is toch geen koopman? Hij is de *Zaligmaker*, die de mensen liefheeft en ze blij en gelukkig wil maken.

En dat moeten wij nu ook proberen te doen: De mensen liefhebben en ze blij en gelukkig maken. Niet alleen je Vader en Moeder en je familie! Ja, die óók natuurlijk. Maar ook andere mensen.

Hoe je dat doen moet? . . . .

Luister maar.

Dat heeft de Here Jezus ons óók verteld.

Komt er wel eens een arme bedelaar aan je deur? Een man, die honger heeft of dorst? . . . .

Zul je die dan niet wegsturen?

Zul je die een boterham geven of een glas water?

Zul je laten zien dat je medelijden met hem hebt? . . . .

Dan ben je een goed knechtje van de Here Jezus. Dan is Hij net zo tevreden over je, als wanneer je Hem zelf iets gegeven had!

En als je later groot bent en zelf een huis hebt, en er komt een vreemde

man aan je deur, die nergens een plekje kan vinden, waar hij slapen kan. . . . wàt doe je dan?

Zeg je dan tegen die man: „Ga maar wèg, hoor! Ga maar ergens anders naar toe?” . . . .

Als je dàt doet, dan ben je een *slechte* knecht van de Here Jezus. Even slecht, als wanneer je Hem zèlf had weggestuurd! En als er dan een man komt, die haast geen kleren meer heeft, wat doe je dan? . . . .

Misschien heb je een vriendje of een vriendinnetje, dat ziek op bed ligt en niet buiten spelen mag. Ja, het is niet zo prettig, om daar bij te zitten. Het is veel prettiger, om met gezonde vriendjes of vriendinnetjes te spelen. Maar zul je het tòch eens doen? . . . .

Je maakt er dat arme kind zo blij mee.

En...., de Here Jezus ook!

Misschien heb je later een vriend of een kennis, die in de gevangenis terecht komt.

Zoek je die dan ook eens op? . . . .
Ja, al heeft hij ook iets heel slechts gedaan.
De Here Jezus zocht immers ook de slechte mensen

op? . . . . Hij is immers gekomen, om *zondaren* zalig te maken?
En zoals *Hij* deed, zo moet *jij* ook proberen te doen.
Dàn ben je een goed knechtje van de Here Jezus!

n als dan de Here Jezus komt . . .

O, wat een blijde dag zal dat dan wezen!

Wat een groot en heerlijk feest! . . .

Op de wolken des hemels zal Hij komen,
met al de heilige engelen.

Dan zal Hij zitten op zijn troon, de Koning van hemel en aarde, en alle mensen zullen tot Hem komen. Zoals de knechten voor hun meester stonden, zó zullen dan allen voor Hem staan.

Dan zal Hij de *goede* knechten aan zijn rechterhand zetten en de *slechte* knechten aan zijn linkerhand.

En dan zal Hij zeggen tegen allen, die aan zijn *rechter*-hand staan: „Komt, lieve vrienden, gaat mee naar de hemel, waar het *altijd* feest zal zijn. Want Ik ben hongerig geweest, en jullie hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest en jullie hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en jullie hebt Mij een plekje gegeven, waar Ik slapen kon.

Ik had geen kleren meer, en jullie hebt Mij kleren gegeven; Ik ben ziek geweest en jullie hebt Mij opgezocht;

Ik was in de gevangenis, en jullie bent naar Mij toe gekomen.”

Dan zullen die goede knechten blij en verwonderd vragen: „Here, maar wanneer is dat toch allemaal gebeurd?” . . . .

En Koning Jezus zal antwoorden: „Toen je die arme bedelaar blij maakte, en die vreemdeling, en dat zieke vriendje en al die anderen, toen heb je *Mij* ook blij gemaakt! Wat je voor mijn minste broeder gedaan hebt, dat heb je voor *Mij* gedaan.”

Dan zal Hij zeggen tegen allen, die aan zijn *linkerhand* staan: „Gaaf weg van Mij. . . . Want jullie hebt Mij honger en dorst laten lijden, jullie hebt Mij geen plekje gegeven, waar Ik slapen kon, en ook geen kleren. En jullie hebt Mij ook niet opgezocht, toen Ik ziek was of toen Ik in de gevangenis zat.”

Dan zullen ook die slechte knechten Hem vragen, bang en verschrikt: „Here, wanneer dan toch? . . . .” En Koning Jezus zal antwoorden: „Je hebt die arme bedelaar weggestuurd en dat zieke vriendje nooit opgezocht. . . . Je hebt niets voor andere mensen gedaan en daarom heb je ook niets voor *Mij* gedaan. . . .”

En voor deze mensen zal die dag de *vreselijkste* dag van hun leven zijn, maar voor die anderen de *heerlijkste* dag! . . . .

Hoe lang zal het nog duren, eer Jezus wederkomt? De mensen, die Hem niet liefhebben en die niets voor

Hem doen, *die* hopen, dat Hij maar lang weg zal blijven, dat Hij maar *nóit* zal komen. . . .

Maar die Hem liefhebben, — zijn *goede* knechten, — die verlangen naar Hem! En zij bidden: „Lieve Here Jezus, kom toch gauw! . . . . Ja, kòm, Here Jezus. . . .” En als Hij komt, o, wat een feest zal dat zijn! En wat een heerlijke tijd zal er dan komen! . . . .

Dàn blijft Hij altijd bij ons.

Dan zal er geen pijn meer zijn en geen verdriet.

Geen oorlog meer en geen dood.

Geen armoede, geen honger, geen boosheid.

Dan zal alles goed en heerlijk zijn. Een feest, dat altijd zal duren! . . . .

Verlang je er ook al naar? . . . .

Als kaarsjes in de nacht

Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht,
Dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht.
En Hij wenst, dat ieder tot zijn ere schijn',
Gij in uw klein hoekje — en ik in 't mijn!

Jezus zegt, dat Hij ieders kaarsje ziet,
Of het helder licht geeft, of ook bijna niet.
Hij ziet uit de hemel, of wij lichtjes zijn,
Gij in uw klein hoekje — en ik in 't mijn!

Jezus zegt ons ook, dat 't zo donker is,
Overal op aarde zonde en droefenis.
Laat ons dan in 't duister heldre lichtjes zijn,
Gij in uw klein hoekje — en ik in 't mijn!